

ществото“, пишеше той не отколе въ частно писмо до единъ свой приятелъ. „Въ литературнитѣ си работи не съмъ стигналъ всѣкжде тамъ, гдето съмъ искалъ, па и самъ не съмъ всѣкога доволенъ отъ тѣхъ. Славатъ споредъ Викторъ Хюго е златенъ креватъ, пълненъ съ дърв ици. Зная сѣщо много добре, какво нѣщо е *aurea populari* днесъ посрѣщатъ човѣка съ знамена и наздравици, утре „го замѣрятъ съ л-на“, както сж казвали старитѣ чехи, което съвсемъ не е по-приятно отъ замѣрянieto нѣкого съ камъни. „*Bene vixit qui bene latuit*“ [добре е живѣлъ, който се е добре криелъ].

Константинъ Иречекъ се придържаше строго о това правело, криеше се, доколкото само можеше. Обаче неговиятъ животъ и неговитѣ работи сж такива, че е вече време да надзърнемъ по-отблизу въ тѣхъ.

* * *

Професоръ Иречекъ е роденъ въ Виена на 24 юлий 1854 г. като единственъ синъ на Йосифъ Иречекъ и Божена Шафарикова, дъщеря на Павелъ Йосифъ Шафарикъ. Билъ е кръстенъ съ имената Йосифъ Херменегилдъ, а при конфирмацията получилъ името Константинъ, съ което по-късно често се подписваше, особно въ литературнитѣ си работи, за да го не бъркатъ съ баща му и чича му.

Виена въ петдесетитѣ години твърде много се отличава-ше отъ днешния градъ, който следъ събарянieto на бастioni-тѣ и застрояването на гласиса около вътрешния градъ, особено пъкъ отъ всемирната изложба на 1873 г. тѣй много се модернизирова. Изъ предградията преобладаваха низкитѣ едно-етажни кжщи, по улицитѣ препускаха стада маджарски во-лове или свини, а въ нѣкои квартали се ширѣха простран-ни градини. Тѣй бѣше и около кжщата, гдето е роденъ Иречекъ, на Landstrasse до Waaggasse (сера Salesianergasse): отъ една страна присойниятъ Белведерски паркъ, планиранъ по французски образецъ отъ 18 столѣтие, съ картинна галерия и археологическа сбирка, наредена въ нѣкогашния палатъ на принцъ Евгений Савойски, до него сѣнчестиятъ Шварценберг-ски паркъ, натъкменъ по английски образецъ, по-нататъкъ пространната ботаническа университетска градина, а срещу нея великолепиятъ, ала за публиката затворенъ паркъ около палата на князь Меттернихъ, отъ чиито гжсти ветвести дър-вета днесъ между множество високи кжщи сж останали само малки печални останки. Тържественото погребение на мощ-ния нѣкогашъ министъръ князь Меттернихъ на юний 1859 г., голѣмо събитие за сѣседнитѣ жители, е единъ отъ най-ста-ритѣ спомени на младия Иречекъ. На близу въ Waaggasse се намираше и малкиятъ дворецъ на рода Обреновичъ, отъ гдето на 1858 г. князетѣ Милошъ и Михаилъ се върнаха пакъ на сръбския престолъ. Задъ жгъла въ Мароканска ули-